

Hồi 68**Hận Thân Thế, Gia Đình Nổi Sóng**

Tiếng quát không to mấy nhưng có uy lực rất mãnh liệt khiến người nghe tiếng phải khiếp sợ. Cả hai bên đều vọt ra ngoài vòng chiến.

Thần Võ viện chúa vội khom lưng thi lễ nói:

- Ty tòa xin tham kiến thiếu chủ!

Cam Đường khoát tay đáp:

- Khương viện chúa miễn lễ!

Chàng quay lại nhìn Tử Vong sứ giả. Tên này bây giờ mới phát giác ba gã đồng bạn đã chết nằm lản ra đó thì kinh hồn bạt vía, xoay mình cầm đầu toan chạy.

- Mi chạy không thoát đâu!

Thanh âm Cam Đường lạnh lẽo kinh hồn. Người chàng vọt ra chắn đường.

Tử Vong sứ giả biết rằng không tài nào chạy thoát được. Gã dậm liều hỏi:

- Người định làm gì?

Cặp mắt Cam Đường chiếu ra những tia sát khí rùng rợn. Chàng trầm giọng hỏi:

- Tử Thần là ai đã hóa trang? Nói đi!

Tử Vong sứ giả lùi lại một bước run lên đáp:

- Bản sứ giả không thể cho người biết điều đó.

- Mi không tự chủ được đâu.

- Người định làm gì ta?

- Bản thiếu chủ trước nay không dùng thủ đoạn tàn khốc để đối phó với địch nhân. Nhưng bữa nay không giữ thể lệ đó được.

Tử Vong sứ giả vội phóng kiếm ra nhanh như điện chớp.

- Dừng tay!

Cam Đường vừa quát vừa vung tay lên gạt. Ánh hào quang vẽ thành một đường trên không. Thanh kiếm trong tay Tử Vong sứ giả đã không cánh mà bay vọt đi.

Cam Đường lại quát hỏi:

- Người có nói không?

- Không!

- Vậy đừng trách bản thiếu chủ tâm địa độc ác.

Chưa dứt lời chàng phóng ngón tay điểm lên không. Tử Vong sứ giả tránh làm sao được? Gã ngã lản dưng ra.

- Khương viện chúa!

- Có ty tòa đây!
- Điểm huyết cho gã biết mùi. Chừng nào gã chịu nói hãy thôi.
- Xin tuân lệnh!

Thần Võ viện chúa Khương Minh Tung liền vẫy tay một cái. Lập tức hai gã đại hán thân thể to lớn, mỗi gã một bên nắm lấy Tử Vong sứ giả.

Thần Võ viện chúa cười ha hả nói:

- Ông bạn! Chắc ông bạn đã nghe tiếng “Nguyên Anh Sư Hồn” rồi chứ? Đó là một chiêu thức mà phái Không Động dùng để đối phó với những môn đồ đã lừa thầy diệt tổ. Ông bạn thử ngắm xem.

“Nguyên Anh Sư Hồn” là một hình pháp cực kỳ khốc liệt, ai cũng biết tiếng. Kẻ thụ hình muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong. Toàn thân co rúm lại còn bằng một đứa con nít. Dù người xương đồng da sắt cũng không chịu nổi. Người nào đã trải qua hình pháp này là chung thân sẽ thành tàn phế.

Tử Vong sứ giả hồn vía lên mây, thét lớn:

- Thi Thiên Đường! Mi là một đứa lộn giống.

Bọn đệ tử phái Thiên Tuyết nghe câu này đều biến sắc. Cam Đường đau đớn như bị đâm vào trái tim. Chàng biết Tử Vong sứ giả thóa mạ câu này để chàng cảm hận giết gã cho được mau giải thoát mà chàng vẫn không nhẫn nại được. Cặp mắt đỏ ngầu, da mặt co rúm lại. Chàng nhảy xổ tới kéo tấm khăn che mặt của đối phương ra. Mặt gã co rúm lại biến thành bộ mặt của người trung niên. Cặp mắt gã thất thần như một tên tử tù bị đưa ra hành hình.

Cam Đường lạnh lùng quát lên:

- Bây giờ ta thành toàn cho mi!

Đoạn chàng nghiêng chưởng đi như lưỡi đao từ từ đâm vào ngực Tử Vong sứ giả.

Tử Vong sứ giả hai mắt lồi ra, muốn cựa quậy cũng không có sức. Cặp mắt gã nhìn trừng trừng vào bàn tay Cam Đường đang chìa thẳng ra như lưỡi đao đâm vào trước ngực.

Sột! Cam Đường đâm ngập hết năm đầu ngón tay. Tử Vong sứ giả mất trọng tâm lên đứt cả khoeo ra. Máu cùng nước mắt chảy đầm đìa. Người gã dẫy dựa trước khi chết, trông rất thảm.

Cam Đường bị đối phương nhục mạ một câu trước mặt thuộc hạ chàng vừa hổ thẹn vừa cảm hận như người điên, không còn biết thế nào là tàn nhẫn nữa. Cách giết người của chàng là một đường lối duy nhất để tiết hận và tự an ủi.

Tiếng rú thê thảm như lợn rừng bị chọc tiết khiến người nghe phải sợ run.

Bàn tay Cam Đường lại đâm ngập sâu thêm vào một nửa, Tử Vong sứ giả đau quá mặt co rúm lại trông không còn ra hình người. Mồ hôi lẫn máu chảy ra đầm đìa, vạt áo trắng đỏ lôm. Người gã run lẩy bẩy, gã vừa rú vừa la:

- Xin... thành... toàn...

Gã chỉ mong chóng chết vì lúc này nếu gã còn sống thì không chịu nổi nữa.

Cam Đường sắc mặt xám xanh. Chàng cảm hận cả thân thể mình.

Bọn đệ tử phái Thiên Tuyết đều lộ vẻ khấn trương. Dĩ nhiên bọn họ không hiểu vì lẽ gì mà thiếu chủ phần khích đến như thế.

Sột! Cam Đường đâm ngập vào đến cổ tay!

Tử Vong sứ giả dấy lên đành dạch. Gã không rút được nữa mà chỉ thở hồng hộc.

Cam Đường nghiêng răng, nghiêng người đi rút tay ra. Máu tươi vọt lên như mưa chan hòa trên mặt đất bắn ra xa chừng hai trượng.

Tử Vong sứ giả vẫn trợn mắt há miệng, nhưng gã đã tắt hơi rồi.

Cam Đường la lên:

- Liệng gã đi!

Hai tên đệ tử nắm giữ Tử Vong sứ giả vung tay một cái liệng xác gã ra xa ngoài ba trượng.

Cam Đường trước đã tính quay về địa cung để gặp nghĩa mẫu Thái phu nhân một lần nữa, nhưng bây giờ ý định đó đã bị tiêu tan vì tên Tử Vong sứ giả đã kêu chàng bằng quân lộn giống, khiến chàng mất cả dũng khí.

Thực vậy, một kẻ có mẹ không cha thật là một điều nhục nhã không còn cách nào rửa được vết nhơ này.

Cam Đường đứng trơ như tượng gỗ một lúc rồi quay lại nhìn Thần Võ viện chúa cất tiếng:

- Khương viện chúa?

Giọng chàng lạc hẳn đi, Khương Minh Tùng kinh hãi khom lưng nói:

- Ty tòa đang chờ lệnh.

- Các vị sao lại đến đây?

- Ty tòa được Phỉ hương chủ cho hay thiếu chủ nhân điều tra vụ công án các vị chứng môn đời trước mà lên núi Thái Hàng. Bọn ty tòa đã được lệnh Thái phu nhân phải ngấm ngầm theo dõi thiếu chủ để chờ mật lệnh. Dĩ nhiên bọn ty tòa phải tuân hành. Bốn tên Tử Vong sứ giả lại qua sông trước bọn ty tòa.

- Được rồi! Trong bọc này có ba cái thủ cấp. Xin viện chúa gửi về địa cung thật lẹ. Đồng thời tìm cách giữ cho khỏi hư nát.

Thần Võ viện chúa bất giác lùi lại một bước hỏi:

- Thủ cấp ư?

Cam Đường hững hờ gật đầu, chàng nói:

- Phải rồi! Bản tòa đã tra xét rõ hung thủ hạ sát hai đời chủ môn ba mươi năm trước đây. Hung thủ chính là chủ môn phái Bách Độc tên gọi Quỷ Kiếm Sầu Phùng Nhất Âu. Trong này là thủ cấp tam đại từ ông đến cháu nhà hắn. Vậy Khương viện chúa đưa mau về địa cung để tế điện hầu an ủi vong linh các vị chủ môn đời trước.

Các đệ tử phái Thiên Tuyệt cả Thần Võ viện chúa đồng thanh bật lên tiếng la hoảng:

- Ủi chao!

Bàn Cửu Nương xúc động đến sa lệ. Mụ khom lưng thì lễ nói:

- Thiếu chủ oai thần bao trùm thiên hạ. Thiệt là phúc lớn cho bản môn.

Cam Đường mặt lạnh như tiền thoáng lộ một nụ cười bi thương. Nào ai hiểu tâm sự chàng? Nào ai hay nỗi đau khổ sâu cay của chàng.

Thần Võ viện chúa hai tay run lên bần bật đỡ lấy bọc đầu người.

Cam Đường đảo mắt nhìn Phỉ Nhất Minh lên tiếng:

- Phỉ hương chủ!

Phỉ Nhất Minh tiến nhanh lại chấp tay khom lưng kính cẩn nói:

- Ty tòa đây!

- Hương chủ bẩm lại Thái phu nhân xin phái một vị đi tham dự Sinh Tử đại hội, vì bản tòa còn có việc lớn khác phải làm ngay. Đồng thời xin hương chủ bẩm rõ rằng việc này chưa hiểu hung cát ra sao. Nếu xảy chuyện bất trắc thì bản tòa cam phụ ơn sâu của Thái phu nhân và ngựa trông Thái phu nhân tha tội cho.

- Thiếu chủ...

- Hương chủ bất tất phải nói nhiều! Các vị nên đi đi! Mấy anh em đồng môn bị nạn đây để bản tòa thân hành mai táng hầu tỏ chút lòng thương tiếc đối với họ.

Thần Võ viện chúa, Bàn Cửu Nương, và Phỉ Nhất Minh đều lộ vẻ hoảng hốt băn khoăn, dường như muốn nói mà không dám.

Cam Đường muốn che giấu nỗi thống khổ trong lòng liền khoát tay nói:

- Xin các vị lên đường đi!

Trong đám này thì Thần Võ viện chúa Khương Minh Tùng là người có địa vị cao nhất. Y trịnh trọng lên tiếng:

- Thiếu chủ! Ty tòa cả gan xin thiếu chủ cho biết hành tung đang trở về phục mệnh Thái phu nhân.

Cam Đường ngấm ngầm nghiêng răng đáp:

- Bản tòa đi chuyến này tùy cơ hành động, không có mục tiêu nhất định.

Chàng đã quyết tâm vĩnh biệt giang hồ, nên chỉ tìm lời nói cho xuôi chuyện.

Khương Minh Tùng cùng Bàn Cửu Nương đều là những người giàu lịch duyệt, biết ngay trong lòng Cam Đường có mối tâm sự ngoắt ngoéo. Vì vào địa vị thấp kém nên không dám hỏi nhiều, nhưng ngoài mặt lộ vẻ cực kỳ lo âu.

Cam Đường vờ như không biết. Chàng xoay mình phóng ra một phát chưởng, đất đá bay tung lên. Chớp mắt đã đào thành một cái huyết sâu.

Bọn Khương Minh Tùng dĩ nhiên không thể thông tay đứng nhìn. Tuy Cam Đường muốn tự mình ra tay mai táng đệ tử, nhưng mọi người đều động thủ góp sức.

Chỉ trong khoảnh khắc việc chôn cất xong xuôi. Cam Đường đứng đầu đoàn làm lễ phúng điếu. Tuy nghi thức đơn giản nhưng rất long trọng.

Cả thi thể của bốn tên Tử Vong sứ giả cũng được vùi lấp.

Bọn Khương Minh Tùng không dám để Cam Đường giục giã lần nữa, phúng điếu xong liền từ biệt lên đường. Trong lòng mọi người đều nặng trĩu nỗi hoài nghi.

Bây giờ chỉ còn lại một mình Cam Đường cô độc đứng trơ như tượng gỗ ở ngoài cửa hang. Đầu óc chàng trống rỗng. Chàng ngẩng mặt nhìn cỏ vấy bóng tà, tựa như con người bị thế gian ruồng bỏ.

Quả thế, trong võ lâm chàng không còn đất đứng hay nói một cách khác là chàng không còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa. Cuộc đời võ sĩ của chàng cũng như lúc mặt trời sắp lặn sẽ chìm sâu xuống lòng đất.

Mặt trời lặn, trước khi chìm hẳn xuống đất còn lóe lên những ráng chiều rực rỡ để điểm xuyết cho lúc tối hậu của ban ngày. Nhưng sao chàng lại không có một tí gì trước khi trầm tịch?

Đột nhiên một tràng thanh âm xé bầu không khí lọt vào tai khiến chàng tỉnh lại. Chàng ngoảnh đầu nhìn ra thì mấy bóng người đang đi tới chỉ còn cách chừng vài trượng. Chàng muốn nhìn xem những người sắp đến là ai. Dòng máu trong huyết mạch chạy rần rần, trái tim đập thình thình, mà chân tay chàng cảm thấy giá lạnh.

Ý niệm ra đi lại hiện lên trong đầu chàng. Người chàng bỗng băng đi...

Bọn người mới đến chỉ còn cách chừng năm trượng, một thanh âm cấp bách vang lên.

- Biểu ca! Đừng đi nữa!

Cam Đường lòng như se lại. Bất giác chàng dừng bước nhưng không dám quay đầu lại. Lúc này chàng có cảm tưởng là chết đi còn dễ chịu hơn. Chàng sợ phải chạm mặt với bất cứ là ai, nhưng không còn cách nào trốn lánh được nữa.

- Hải tử!

Một thanh âm rất dịu hiền đầy vẻ từ ái lọt vào tai Cam Đường. Nhưng đối với chàng thanh âm này không có nghĩa lý gì.

- Hải tử! Hãy quay trở về đi!

Cam Đường nghiêng răng xoay mình lại. Trước mặt chàng hiện ra mẫu thân chàng là Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương, biểu thư chàng là Lâm Vân, và hai vị sư huynh.

Cam Đường không biết nên hận mình hay nên tự thương mình. Chàng không nói gì, vẻ mặt xám xanh, da mặt động đậy.

Thái độ của chàng khiến cho Châu Quỳnh Phương phải thộn mặt ra.

Lâm Vân tiến lên hai bước. Nàng nhíu cặp lông mày hỏi bằng một giọng kinh dị:

- Biểu ca! Vụ này là thế nào đây?

Cam Đường đưa mắt nhìn Lâm Vân. Hồi lâu chàng mới ấp úng:

- Vân thư! Ta đối với Vân thư thật là không phải, xin Vân thư đừng hỏi ta nữa.

Lâm Vân biến sắc run run hỏi:

- Biểu ca! Biểu ca cho tiểu muội hay vì lẽ gì...

Cam Đường máy môi mấy lần nhưng không nói.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương bây giờ nét mặt trở nên kinh ngạc lo lắng, hoài nghi. Bà ta không tài nào nghĩ ra được nguyên nhân vụ này.

Hồi lâu bà mới lên tiếng:

- Hài tử! Con hãy nhìn ta!

Cam Đường đưa mắt nhìn mẫu thân, nhưng vẫn không nói gì.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương lộ vẻ bi ai cất giọng run run hỏi:

- Hài tử! Hài tử cho ta hay vì lẽ gì mà người có thái độ này?

Cam Đường cố nén mọi nỗi đau xót và gắng gượng nói lên một câu:

- Mẫu thân! Chắc mẫu thân tự biết rồi!

- Ta... biết làm sao?

- Mẫu thân... thử tự vấn tâm xem...

Rồi chàng nghẹn lời không nói thêm được nữa. Một mặt chàng chưa quên được tình cốt nhục. Một mặt chàng tưởng mẫu thân ngày trước là mỹ nhân tuyệt thế mà có một tâm hồn ti tiện, không giữ mình trong sạch làm điểm nhục cho nhà chồng.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương nghẹn ngào một lúc rồi buồn rầu nói:

- Hài tử! Người biến tính rồi!

- Đúng thế! Hài nhi thừa nhận điều đó.

- Người bảo ta tự vấn tâm là nghĩa làm sao?

- Cái đó... mẫu thân tự biết.

- Hài tử! Dường như người căm hận tất cả.

Cam Đường run lên nghiêng răng đáp:

- Đúng thế! Hài nhi hận nhiều lắm!

- Người hận điều chi?

Cam Đường hai mắt đầm lệ, mặt co rúm lại. Chàng hần học đáp:

- Hài nhi hận mẫu thân đã làm cho hài nhi thành kẻ tội lỗi.
- Hài tử...

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương vẻ mặt biến đổi. Người bà loạng choạng. Bà trở tay vào Cam Đường nhưng không nói ra lời.

Hai vị sư huynh biến sắc hần học nhìn Cam Đường, nhưng vẫn ẩn nhẫn không nổi hung.

Lâm Vân mặt như bao phủ một làn sương lạnh, nàng run lên hỏi:

- Biểu ca! Tâm trí biểu ca có tỉnh táo không?
- Tỉnh táo lắm! Nghiêm nghị lắm!
- Vậy mà biểu ca ăn nói với di mẫu như vậy ư?
- Vân thư! Tốt hơn hết là Vân thư đừng hỏi nữa.
- Tiểu muội nhất định hỏi cho ra thì sao?

Cam Đường nước mắt khoanh tròn lớn tiếng:

- Vân thư đừng bức bách ta.

Lâm Vân kinh hãi lùi lại một bước. Rồi nàng không biết là nên thương hay nên giận. Nàng yêu chàng.

Sau khi biết rõ chuyện hiểu lầm đáng lẽ phải trở nên vui vẻ thì đột nhiên chàng lại biến tính. Lòng nàng tan nát. Nàng đứng trơ ra không biết nói gì nữa.

Đại sư huynh tức giận gầm lên:

- Sư đệ! Người hãy nói ra.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Không việc gì đến sư huynh. Đừng nói nữa!
- À! Người dám...
- Tiểu đệ nhắc lại lần nữa là sư huynh nói ít chứ!

Nhị sư huynh tức quá quát lên:

- Cam Đường! Chẳng lẽ ngươi muốn tiêu diệt luân thường ư?

Cam Đường hai mắt đỏ ngầu lớn tiếng quát:

- Nhị sư ca đừng bức bách tiểu đệ phải hạ thủ.

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương giơ tay lên ngăn lại không cho hai người kia nói. Bà tiến tới một bước quát to:

- Nghịch tử! Trong lòng ngươi có điều gì thì nói ra đi!

Cam Đường đau khổ vô cùng. Chàng nói như người ngủ mơ:

- Phải rồi! Nghịch tử! Ta là nghịch tử!

Rồi chàng buột miệng la lên:

- Ai làm ta khổ thế này? Ai đã gây nên cơ cực này? Ai... ai...

Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương toàn thân run lên bần bật. Sắc mặt bà lợt lạt trông gớm khiếp. Trái tim của người từ mẫu hoàn toàn tan vỡ. Bà sa lệ hỏi:

- Người đã nói với a di... là người hận ta?

Cam Đường lấy hai tay bưng mặt đập bằng một giọng bi thương, đầy phần hận:

- Phải rồi! Hài nhi căm hận mẫu thân.

Đại sư huynh là Châu Thừa Vĩ găm lên:

- Ta phải đập chết mi!

Rồi y nhảy xổ lại phóng chưởng đánh vào trước ngực Cam Đường.

Bình! Cam Đường nhận lấy phát chưởng chứ không trả đòn. Chàng nói bằng một giọng đầy sát khí:

- Nếu đại sư ca còn động thủ nữa thì tiểu đệ không tha đâu!

Lâm Vân khóc nức lên một tiếng. Nàng rút thanh kiếm ở sau lưng Châu Thừa Vĩ ra. Ánh hàn quang lấp loáng chụp xuống người Cam Đường.

Cam Đường động tâm muốn ra tay, nhưng một ý niệm khác bỗng nảy ra. Chàng nhắm mắt chờ chết.

Tình cốt nhục vẫn là tình thiêng liêng. Phụng Hoàng Nữ Châu Quỳnh Phương đưa ngón tay lên gạt lưỡi kiếm.

Choang! Thanh kiếm bị hất chệch đi nhưng thế vẫn còn mạnh hót qua vai Cam Đường.

Cam Đường vẫn đứng trơ ra, mắt mở trừng trừng. Mặt chàng xám xanh, không lộ vẻ gì hết. Vai bên trái chàng bị một vết thương dài nửa thước. Máu vọt ra như suối.

o O o